MENȚIUNE la concursul nostru de fotografii **„Cea mai frumoasă fotografie de fotbal a anului 1966"**, acordată fotoreporterului WILHELM FEHER din **Brașov**, pentru imaginea de mai sus, intitulată „SPORTIVITATE".

Gînduri pentru Anul Nou

COSMOC: „Să muncim mult, ca să jucăm bine"

— Pentru dumneata, tovarășe Cosmoc, anul 1966 a fost compus din două jumătăți contrastante.

— Într-adevăr. Astă vară plecam de la Universitatea Cluj după o experiență tristă. N-are rost să discutăm cauzele eșecului. Ar fi prea multe de spus, faptu-i consumat, dar experiența aceasta am... digerat-o bine.

— Și ai descins la Craiova.

— Am avut șansa să găsesc aici, la jucătorii mei, o dorință fierbinte de afirmare. M-am întîlnit și m-am sudat cu ei în acest punct esențial. De aici încolo, multe aspirații au căpătat conturul faptelor împlinite. Sînt mulți factori care ne-au ajutat. Ca să nu lezez vreo susceptibilitate n-am să-i enumăr.

— Cum apreciați titlul de campioni de toamnă obținut în concurență cu atitea echipe prestigioase?

— Atîrnă foarte „greu", dar nu ne copleșește. N-am pierdut simțul măsurii. Avem senzația de „prea mult bine", dar ne-am obișnuit cu ea... ce să facem. Știu numai că la sfîrșitul acestui campionat vom ocupa un loc de onoare. Nervul modestiei noastre a rămas viu și foarte sensibil. El ne va ajuta să muncim mult, să încercăm din toate puterile noastre să jucăm cît mai bine în sezonul de primăvară. Și dacă la sfîrșitul acestui campionat publicul nostru generos și iubitorii fotbalului din toată țara vor spune despre echipa oltenilor „ne place această trupă tînără și ambițioasă", jucătorii și antrenorii ei vor încerca sentimentul datoriei împlinite

MOLDOVEANU: „Să joc ca extremele lui Liverpool"

Anul 1966 mi-a adus concomitent mari bucurii și mari necazuri. Căsătoria și cîștigarea campionatului au fost marile mele satisfacții.

La polul opus situez comportarea modestă din turul acestui campionat. N-am înscris nici un gol în această toamnă. Pentru o extremă este foarte dureros. După puțină deprimare, însă m-am regăsit. Simt acum în mine o vină de puternică ardoare. Categoric, jocul meu se va îmbunătăți. Mi-am luat drept modele pe Thompson și Callagan, cele două extreme de la F. C. Liverpool. Prin muncă voi dobîndi vitalitatea, forța, finețea lor tehnică, capacitatea de a deveni omniprezent pe teren. Vreau să mă mențin în lotul olimpic, vreau să ne calificăm pentru Mexic, vreau ca Petrolul să primească un nou set de tricouri de campion. Cînd simți ce simt eu acum, nu ți se poate imputa că vrei prea mult...

DUMITRIU II: „Să fiu în aceeași echipă cu fratele meu..."

— Acum cînd '66 trece peste hotarul amintirii...

— Îl petrec fără prea multă nostalgie. Nu mi-a adus cine știe ce bucurii de ordin sportiv. Campionat, nu! În schimb 1—2 la Ankara cu echipa Turciei! Iar NU, în meciul cu Elveția de la București, fiind absent de pe lista înaintată în prealabil F.I.F.A.-ei (și cît de mult doream să fac o dată parte din echipa națională într-un meci la noi acasă). Ce a mai rămas? Ah, da! Meciul cu Steaua din această toamnă (3—0 pentru Rapid). M-am simțit ca un actor distribuit într-o piesă excelentă, care joacă pe scenă și asistă din stal, în același timp, savurînd concomitent satisfacții de interpret și spectator.

— Emile, azi sîntem în 28 decembrie.

— Înțeleg, vreți să evitați întrebarea cu... proiectele. Iată: Am depus un mare capital de speranțe în contul lui 1967. Doresc să obțin mai întîi o formă sportivă excelentă. Vreau să ajung al doilea în clasamentul golgeterilor... după Puiu (Ion Ionescu).

Și, însfîrșit, aș dori să joc în aceeași echipă cu fratele meu (Dumitriu III) nu dintr-un spirit familial, ci fiindcă e un fotbalist de mare talent. Are o tehnică excelentă. Trage la poartă precis și puternic cu ambele picioare de-mi vine să-i... reproșez mamei anumite inegalități! Doar în materie de fente aș putea să-i mai dau ceva... lecții.

Împreună cu el, am putea exemplifica noțiunea de fotbal spectaculos și eficace pe care unii „realiști" o prigonesc cam de multă vreme.

Fotbaliștii — altfel de cum îi cunoașteți

FAMILIA LUI TÎLVESCU ÎN PRAGUL LUI '67

Abia sosit în centrul orașului Constanța, a trebuit să iau din nou drumul gării. Aci, în preajmă, într-un bloc nou, stă căpitanul navei **„Farul", Costică Tîlvescu.** Îl căutăm acasă pentru că acum, între cele două curse pe oceanul plin de furtuni al campionatului, are la dispoziție cîteva zile binemeritate de vacanță. Amintindu-mi și de recomandările antrenorului său V. Mărdărescu (**„Costică e un familist convins și pentru el toate drumurile duc de la teren... acasă!**), eram convins că e bine.. ancorat în radă!

Și am sunat. Ușa mi-a fost însă deschisă de membrii echipajului, **Elena și Sorin Tîlvescu** (împreună au 26 de ani și jumătate și pentru a respecta eterna dorință feminină de a nu divulga vîrsta, voi spune doar că Sorinel are un an și jumătate!).

„Căpitanul" ieșise în port pentru a căuta bilete de cinematograf. Poftit cu multă amabilitate, am fost rugat să-l aștept.

— Vă rog să ne scuzați că sufrageria e puțin deranjată, dar acum ea are roluri multiple și abia poate face față, ne spune zîmbind gazda. Și completează, jumătate în glumă, jumătate în serios: **După ce Costică și-a terminat orele sale de învățătură, camera își pierde titulatura de sală de bibliotecă pentru a și-o dobîndi imediat, conform programului zilnic, pe cea de sală de... antrenament. Timpul fiind nefavorabil, Sorinel este nevoit să-și mențină viteza aci, în jurul mesei și să-și consolideze rezistența și îndemînarea, escaladînd fotoliul!**

În acest timp, de undeva dintr-un colț încă neexplorat al camerei, Sorin își manifesta prezența, rostind unul din termenii favoriți ai bogatului său vocabular (de cîteva zeci de cuvinte!): **„Cucu!".**

Considerîndu-l drept o invitație la discuție, am luat primul interviu din viața lui Tîlvescu II. Vă rugăm să ne iertați însă că nu putem reproduce pe larg cele relatate de interlocutorul nostru, întrucît cu toate eforturile mămicii „translatoare" n-am înțeles bine decît identitatea (Sorin este flăcăul lui „ticu"), preferința imediată („cala", adică portocala) și că respectă tradiția sportivă a familiei (face zilnic gimnastică, numărîndu-și singur „u-doi").

Vorbind de tradiția sportivă a familiei, să menționăm că Elena Tîlvescu, soția fotbalistului constănțean, este absolventă a Institutului de Cultură Fizică și profesoară de educație fizică la Școala generală nr. 15 din Constanța. Cel de al doilea interviu l-am luat deci gazdei.

— Am 26 de copii! ne-a pus dînsa imediat în temă. **25 sînt elevii mei dintr-a cincea, unde sînt dirigintă, iar încheietorul de pluton este Sorinel. În această vacanță, cel mai mult mă odihnește postura de... organizatoare: pentru elevi — activitățile sportive de iarnă (ah, dacă aș avea și zăpadă!), pentru Sorin — pomul de iarnă, pentru Costică — programul de studiu și pentru părinții și socrii noștri, care ne vizitează de Anul Nou — un revelion bogat în surprize!**

Am fost întrerupți de țîrîitul soneriei. Și însfîrșit „căpitanul" și-a făcut apariția cu două bilete pentru după masă la „Omul din Rio".

— Ca să fiu sincer, aceasta este prima noastră „escapadă" din vacanță, întrucît cu am mult de învățat — ne spune masivul jucător constănțean. **Deși sînt maistru instalator, cu școală de specialitate, vreau să-mi continui studiile și acum îmi pregătesc examenele de clasa a X-a. Și curînd va trebui să fac față, concomitent, la două „sesiuni", care încep în aceeași zi (4 ianuarie): cea de examene pentru liceu și cea fotbalistică, a antrenamentelor pentru retur. Știu că nu-mi va fi ușor deloc, dar cu ajutorul celor doi antrenori (soția mea și „nea Gil") trebuie s-o scot la capăt!**

Nu-mi plac vorbele mari, continuă să ne relateze Tîlvescu. **Cei de la clubul nostru o știu și v-o pot confirma. Dar vă rog să mă credeți că azi, fotbalistul nu poate face față jocului, fără o viață sportivă și personală exemplară.**

Care au fost satisfacțiile mele cele mai mari în anul care expiră? Vedeți, mie ca și soției (mă iertați că mă refer mereu la dînsa, dar tot ce-i mai frumos pentru mine este legat de căminul nostru) ni se întîmplă aproape zilnic cîte ceva care, seara, împărtășit ca într-un bilanț comun, ne procură satisfacții reale. Or, pentru familia noastră, posibilitatea aceasta de a avea bucurii diurne, constituie cea mai mare satisfacție. De aceea, aș dori mult că în noul an să putem sărbători împreună într-o seară, absolvirea clasei a X-a și apoi după ultimul meci al campionatului, împreună cu coechipierii mei, locul fruntaș al Farului.

...„Buniță" a trecut cu Sorin spre dormitor, pentru somnul de amiază, amintindu-ne astfel că în casa Tîlvescu programul este respectat riguros. De aceea, ne-am și luat rămas bun cu urările reciproce pentru plinătatea și frumusețea noului an.

Paul SLAVESCU

SURDAN: „Să readucem Timișoara pe un loc fruntaș în fotbalul nostru"

Nu voi uita niciodată anul 1966, an în care am trăit satisfacția debutului în echipa națională. N-am jucat la înălțimea așteptărilor, o știu prea bine, deși am dorit atît de mult contrariul. Am reușit, totuși, să învîng acest șoc sufletesc, destul de dureros de altfel, ajutat fiind de antrenorii și colegii mei de echipă. Amărăciunea mea sportivă a fost diminuată de faptul că pe celălalt plan, al studiilor, am înregistrat rezultate bune.

Cu acest bilanț personal pășesc în anul 1967. Îmi voi accentua eforturile pentru ca viitoarea mea profesie de medic, căreia îi voi dedica întreaga viață, să se fundamenteze pe cunoștințe cît mai temeinice. Aceeași străduință o voi depune și pe tărîmul fotbalului, sport care mi-a dăruit și bucurii și necazuri, în așa fel încît să mă număr printre cei mai buni jucători ai echipei mele de club.

Ne așteaptă un retur greu. Primul meu gînd sportiv pentru viitorul an se confundă cu aspirațiile formației timișorene Politehnica, de care mă simt legat cu tot sufletul. Pentru noi, anul 1967 trebuie să aducă evadarea definitivă din mediocritatea în care ne-am zbătut pînă acum, readucînd în Timișoara primele semne ale unei prezențe fotbalistice puternice.

Pentru anul 1967 mai nutresc o speranță, așezată undeva, într-un colț al inimii, de a cărei dificultate de realizare sînt pe deplin conștient: revenirea mea în lotul primei reprezentative a țării. Îndeplinirea acestui gînd cu totul și cu totul intim o consider drept marele meu examen sportiv. Cunosc cazul unui vechi fotbalist arădean — de multe ori internațional — care, pentru a cuceri și menține postul de fundaș în echipa națională, și-a adăugat la fiecare antrenament făcut în cadrul formației sale de club, o oră de pregătire suplimentară. Convingerea că numai munca fără răgaz îmi va dărui satisfacțiile la care aspir, îmi sădește încrederea că anul 1967 va fi un an bun